

Откъс от книгата

Има две неща, на които винаги можеш да разчиташ в Гатлин. Първо, няма проблем да бъдеш различен, дори луд, стига да излизаш от дома си всеки ден и да общуваш с някои от съседите си, за да не те помислят хората за сериен убиец. Второ, ако има някаква история, все ще се намери кой да я разкаже на останалите. Ново момиче в града, преместило се да живее в къща, обитавана от духове, заедно с градския особняк, това определено е история. Вероятно даже най-голямата история, случвала се в Гатлин след инцидента с майка ми. Така че и сам не знам защо се изненадах, че всички говорят за нея.

Разговорът беше глупав, както беше глупав и местният момчешки ритуал – да се срещаме в сряда сутрин преди училище. Приличаше ми на военна проверка. Когато си в отбора обаче, трябва да спазваш някои правила. Сядаш заедно с другите на обяд в стола. Ходиш на купоните на Савана Сноу, каниш мажоретка на зимния бал, мотаеш се по брега на езерото в последния учебен ден. Можеш да си позволиш почти всякакви волности, ако присъстваш на „преброяването“ в сряда сутрин. Само дето ми е все по-трудно да го правя, а дори не знам защо.

Все още не бях стигнал до някакъв смислен отговор, когато я видях. Дори да не я бях видял, пак щях да разбера, че е там, защото коридорът - обикновено препълнен с хора, които трясат вратичките на шкафчетата си и се опитват да влязат в клас преди втория звънец – в един миг като че ли се опразни. Всички отстъпиха встрани, когато тя се появи. Сякаш беше рок звезда.

Или прокажена.

Аз виждах обаче само едно красиво момиче в дълга сива рокля, бяло спортно мъжко яке с надпис „Мюнхен“ и износени черни кецове „Конверс“, подаващи се под роклята. Момиче с дълга сребърна верижка на врата, на която бяха закачени множество дрънкулки: пластмасов пръстен от машините за дъвки, безопасна игла и други джунджурийки, които обаче не можех да различа от мястото, където стоях. Момиче, което не изглеждаше като част от Гатлин. Не можех да сваля очи от нея.

Племенницата на Макон Рейвънуд.

Тя прибра черните си къдрици зад ушите, а светлината от лампите се отрази в черния лак на ноктите ѝ. Ръцете ѝ бяха целите изцапани с мастило, сякаш беше писала по тях. Вървеше по коридора, без да обръща внимание на никого, все едно всички ние бяхме невидими. Имаше най-зелените очи, които бях виждал някога, толкова зелени, че този нюанс сигурно беше някакъв нов цвят, който досега не беше съществувал.

- О, да, секси е – каза Били.

Знаех какво си мислят. За секунда се бяха поколебали дали да не зарежат гаджетата си заради шанса да я свалят. За секунда тя беше нова възможност.

Ърл я огледа бързо, после хлопна вратичката на своето шкафче.

- Да, ако забравиш факта, че е изрод.

Имаше нещо в начина, по който го каза, или по-скоро в причината, заради която го направи. Тя беше изрод, защото не беше от Гатлин, защото не се натискаше да влезе в отбора на мажоретките, защото не му хвърли втори поглед, нито дори първи. Във всеки друг ден щях да пусна забележката му покрай ушите си и да си трая, но днес не можах да се сдържа.

- Значи автоматично е изрод, така ли? Защо? Защото не носи униформа на мажоретка или къса поличка и не е блондинка?

Изражението на лицето на Ърл не беше трудно за разчитане. Това беше един от случаите, в които трябваше да следвам водача на глутницата, а аз не изпълнявах своята част от уговорката.

- Защото е Рейвънуд.

Брутално ясно послание. Секси е, но дори не си помисляй! Тя вече не беше възможност. Все пак това не ги възпираше да я гледат и те я гледаха. Всички в коридора бяха приковали поглед в момичето със сивата рокля. Като ловци, които следяха плячката си през мерника на оръжието си.

А тя продължаваше да върви спокойно между нас. В непривичната за междучасието тишина се чуваше само как странната верижка подрънква около врата ѝ.